

Висока гора до неба

Василь Сухомлинський

В одної бідної й нещасної жінки народилось двоє синів-близнюків. Коли синам виповнилося сім років,

Мати дала їм відра, взяла за руки й сказала:

— Ходімо, сини, здобувати розум.

Ішли вони день, йшли другий, а на третій прийшли до високої гори.

— В оцій горі,— сказала Мати,— маленькими золотими піщинками розсипано розум.

Щоб здобути його, треба назбирати повне відро золотих піщинок.

І дала синам по маленькій ложечці.

Близнюки були дуже схожі один на одного: сині очі, чорні брови, біле личко... Але вдачею були різні.

Один Працьовитий, другий — Ледачий.

Ледачий узяв відро, ложечку й каже:

— Піду до річки — ловитиму рибу та юшку варитиму.

А Працьовитий сів під високою горою та й пересипає ложечкою землю з місця на місце. Набере, висипле, гляди, інколи й упаде золота піщинка. Він ту піщинку й покладе у відро.

Минуло доволі років. Ледачий згадав свого Працьовитого брата. Піду, думає, подивлюся, чи він хоч живий.

День іде, другий, а на третій приходить до гори.

Але гора зовсім не там, де була раніш. Стоїть біля неї Працьовитий брат, а біля нього відро, повне золотих піщинок.

Здивувався Ледачий. Усе ж зрозумів, що його Працьовитий брат пересипав цілу гору й здобув розум. А він, Ледачий, тільки й навчився ловити рибу та юшку варити.

— Що ж ти тепер робитимеш? — питається Ледачий брат Працьовитого.

— Піду здобувати Матері щастя.

— За золото купиш? — питається Ледачий брат.

— Щастя не купується, а здобувається працею,— відповів Працьовитий. Потім підняв відро із золотом, махнув ним — і піщинки розлетілися по землі.